

Amedeo Giacomini

**Iz zbirke
IN AGRIS RIMIS – V
TRPKIH STIIH**

MOČERAD

Vse življenje te gledam,
močerad, riba, ki hodi,
votli strah pred lastno vestjo,
strah morda pred lastnim biti
ali pred tem, da je treba živeti.
Pa kaj bi se sprenevedal:
tu sem, iz mesa in krvi,
reven, ponižan, razdražen,
kaj naj storim? Naj se skončam
zaradi strahu pred gnitjem
v tej mrtvi vodi?
On, močerad,
pa lahke vesti po njej brodi
in svoj mrčes lovi.

V SATURNOVEM NAROČJU

Rojen januarja,
sin dežja in snega,
izpod razviharjenega srca matere,
ki me ni želela ...
(zvonovi so pritrkavali, prikimavali
moji želji, da bi ne bil na tem svetu ...)
Kakšno primitivno upanje
te je spočelo v naročju življenja,
v naročju Saturna, da moraš zdaj laziti,
modras zeleni, med razpokami,
shirana senca, avgustovska mačka ...

Ogenj in pepel te vroče božata
prek šklepetavih kosti, rineta vate
dan na dan, da spet poskušaš od začetka.

ODKRITI KJE KOTIČEK IZ NIČA

Odkriti kje kотиček iz ničā,
kamor bi se, modras nemočni, zatekel
med levitvijo, ko si nadevaš novo kožo,
ki bo od vsega grenkega morda še trša,
se skriti pred pogledi, tudi če so brez sočutja,
ko je nebo že čez in čez razbeljeno.
Ko si zjutraj zagledal vrtnico,
te je prežl njen duh:
za hip je v prsih zaščemelo, potem spet nič,
potem si spet sam s svojo golo resnico.

MARINI CVETAJEVI

Tvoje slovansko oko iz prepadnih senc,
zazrto v danes z jutrišnje strani
in razprto nad praznino, Marina,
drobna, bela muza na vzhodu...
tvoj pogled preko stradeža, ničā,
prek tistega svinčenega ničā, Marina!,
ko ti je hči umirala,
pa niti ne tebi v krilu...
Živel sem te v svojem srcu,
sestra – posestrima moja, ko si objokovala
to, kar spravlja druge v smeh.
Sešla sva se na jezeru brez brega,
sredi brezmejne brezbriznosti:
In izvisela sva oba, ti na vrvi,
jaz pa tu, kot modras poniglavi.

ZAGLEDAL SEM SE VATE, LUNA

Zagledal sem se vate, luna
in sredi noči me je zaslepilo
besno pasje ljubosumje.

Vleče se in spotika človek
prek te pustote, kjer se živi in umira,
kot da vse sproti v pesek odteče.

STIŠATI SE, UMRETI, ITI IZ SEBE ...

Stišati se, umreti, iti iz sebe,
prilagoditi letenje
votlini skromne govorice,
ki je slepa kot ti ...
V tegobi dni
in zapravljenih ur,
ko opazuješ stvari
in se njihov stržen
zrine v kri,
so one resnica, ti pa se zviraš in plaziš
kot kuščar prek krušljivega življenja ...

OLJKE NA MIZI PREŠTEJ

Oljke na mizi preštej,
med kristalnimi kozarci
je še staro vino,
zanjo pripravljeno,
z rdečo vrtnico,
ki je zvenela, še preden
ga je obšlo, da ne pride.
Srce preplavlja grenkoba,
ki se razliva prek roba samote,
surove in mračne.
Še bolj naj bom grenek, luna,
in ko šteješ oljke, šteje še mene!

PRVI SNEG

Pod noč je začelo snežiti,
zima je prišla nad nas
ko je bil srakoper še v živi meji
in so se listi zlatili v svojem razkošju.
Preko srca gredo zjutraj ostri sledovi.
Sedim ob ognjišču, poln pelina:

»Kaj se je zgodilo?« si vprašal
in mencial pipo v roki:
ah, praznina večnosti!
Prek svetlobe v lini se razpotegne
senca galebove peruti.

IN PRIŠLA BO LUČ...

In prišla bo luč,
in ti zapolnila življenje s sijajem,
saj tvoje srce in oči
samo luči pogrešajo...
In prišla bo luč,
venec za vsako stvar
ob sveži jami...

AMEDEO GIACOMINI, rojen v Varmu pri Vidmu leta 1940, docent za novejšo italijansko književnost na univerzi v Vidmu. Od leta 1968 objavlja poezijo, prozo in esejistiko. Poezijo v knjižnem jeziku je objavil v štirih zbirkah, njegova lirika v furlanščini pa je doživela sedem samostojnih izdaj. Prevaja tudi iz provençalščine, srednjeveške latinščine in francoščine.

Je glavni urednik semestralne revije DIVERSE LINGUE, ki izhaja v Vidmu in ki se posveča književnosti v narečju in v manj razširjenih jezikih.

Prevedene pesmi so iz zadnje zbirke *In agris rimis* (Milano 1994).